

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

חיזוק נפלא

דברי חיזוק נפלאים, שמבוססים על מכתב של רבי יצחק ברייטר הי"ד, השמיע לאחרונה אחד המשפיעים בברסלב:

מלך אחד שלח את בנו למרחקים כדי לקנות סחורה יקרה. בדרך פגשוהו שודדים, הנהו וחבלוהו, אך את מעט הסחורה הצליח בכל זאת להבריח הביתה.

ראה המלך כי בנו מסוגל להתמודד עם ליסטים בדרך, הטיל עליו משימה קשה יותר – להביא סחורה יקרה יותר, ממקום מסוכן יותר. הבן עמד במשימה, אך חזר חבול ומוכה עוד יותר.

כך הטיל עליו המלך כפעם בפעם משימות קשות יותר ויותר, גם אם תמיד היה חוזר מן הדרך כשכולו פצע וחבורה ומכה טריה.

כן אנו, נשלחים לקיים תורה ומצוות בעולם מסוכן כזה, ולעתים קרובות חוזרים מן המערכה הזאת כשאנו חבולים ופצועים רוחנית.

ככל שאנו מספקים את הסחורה למרות הסיכונים, אנו נשלחים למשימות קשות ומסוכנות יותר; ואף אם אנו חוזרים אל המלך שבורים האפשרי, הרי – לפי המצב הרוחני, זהו העונג שלו, שנביא את מעט הסחורה היקרה הביתה למרות הכל.

יתירה מזו, גם אם אנו חוזרים מהמערכה בלי סחורה כלל, הרי עצם המאבק שלנו עם היצר כדי להציל מצפורינו את המירב האפשרי, הרי – לפי המצב הרוחני הקשה השורר בעולם – גם זהו יקרה שהשי"ת מתענג בה, גם אם לכאורה לא הבאנו לו כלום...

העורך

לפחות לספר הכל לקב"ה

חייב להתוודות לפני האל – ל ברוך הוא, שנאמר 'איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו' – זה וידוי דברים. וידוי זה, מצות עשה."

מה יש יותר טוב מזה? גם שופכים את הלב, גם מרוקנים את המטען הכבד, גם מתכפרים ומיטהרים, גם מצליחים ומתנשאים, וגם מקיימים מצוה.

מי שמתבודד כל יום יודע לספר על הטעם הנפלא של הוידוי והסיפור הישיר לפני ה'; טעם שאין לו מתחרים, טעם האמת. אתה מעלה את האמת על השולחן, לא משחק את המוצלח, לא מטייה ולא מעגל פינות. גם אם עדיין אין בך הכוח לתקן ולהשתפר, גם אם בעת הוידוי עצמו אינך יודע כיצד תצליח להיחלץ מהיום והלאה מלפיתת היצר – אינך מתעלם מן האמת, אלא מודה ומתוודה: 'חטאתי עויתי פשעתי לפניך'.

מי שמתבודד כל יום יודע לספר על הטעם הנפלא של הוידוי והסיפור הישיר לפני ה'; טעם שאין לו מתחרים, טעם האמת

כנות זו חביבה ויקרה מאד בעיני ה' יתברך. "כי עיקר מעלת הוידוי שחשוב בעיני ה' יתברך כשמתוודין לפניו – הוא האמת. דהיינו מה שהוא מודה על האמת. שזהו עיקר לשון וידוי, מלשון 'מודה'. דהיינו, שהוא מודה ומתוודה שחטא ופשע נגדו יתברך וכזאת עשה, שזה יקר בעיני ה' יתברך, מאחר שעל כל פנים מכיר חטאו ומכניע את עצמו לפניו יתברך, ומודה ומתוודה על האמת שעשה כך וכך נגדו יתברך" (ליקוטי הלכות, קריאת שמע שעל המטה ב).

'וידוי' איננו דבר הכי אהוב עלינו; זה מזכיר לנו פשפוש קודר במעשים הרעים, ורצינות מתוחה של עשרת ימי תשובה... אנחנו לא ממש מתגעגעים אליו בעיצומו של חודש סיון, ומכל שכן שאין אנו רואים סיבה להפוך אותו למשהו יומיומי.

הסיבה היא פשוטה: הוידוי לא מוכר לנו מהזווית המתוקה והמשחררת שלו, ולכן גם אין אנו להוטים אחריו. בו ברגע שנגלה עד כמה הוידוי נפלא, משחרר ומחדש, לא נוכל לעבור יום בלעדיו!

רבינו הקדוש הוא זה שמצייר ומגיש לנו את הוידוי בצורה אהובה ומתוקה כל כך, עד שהוא הופך אותה למשהו יומיומי. 'קבע לך זמן בכל יום, שבו אתה יושב בפינה נסתרת, בבית או ביער, ומשיח את לבך לפני השם' – מדרוך אותו רבינו הקדוש – 'אל תשאיר מאומה אצלך. נפלת? נכשלת? תכנתת והתאכזבת? ספר את הכל לה'."

ה' יתברך יודע ממילא את כל העובר עלינו, ואם כן, מה בצע לטאטא את הדברים מתחת לשטיח? וכי השתיקה וההתעלמות תטיב איתנו? אדרבה, היא רק תעמוד לנו לרועץ. "כי החרשתי" – אומר דוד המלך – "בלו עצמי" (תהילים טז) – "כאשר החרשתי מלהתוודות על פשעי לפניך, בלו עצמי מרוב אנוחתי ודאגותי כל היום, שהייתי דואג מפני הפורענות" (רש"י).

מאידיך, מי שאינו מחריש, אלא פותח את פיו דבר יום ביומו לספר לפני ה' על נפילתו ומעידותיו – מרויח המון.

עלעול קל ב'ספר המידות' מגלה שהוידוי הוא דבר נפלא ומשתלם גם ברוחניות וגם בגשמיות. זה מביא כפרה ופיוס – "הקדוש ברוך הוא נתפייס על ידי וידוי, ודומה כאילו בנה מזבחה והקריב קרבן" (ספר המידות, תשובה צו); זה מביא הצלחה – "על ידי וידוי תצליח" (ספר המידות, הצלחה טו); זה מרומם את האדם – "על ידי וידוי דברים זוכה להתנשאות" (ספר המידות, התנשאות ח"ב יד); וגם מביא להסדר עם האויבים – "על ידי וידוי יתבטל מעליך מחשבות שונאים" (ספר המידות, מריבה יג).

מלבד כל זאת, הרי בכך מקיימים מצוות עשה של "התוודו את חטאתם אשר עשו". וכדברי הרמב"ם (הלכות תשובה פרק א הלכה א): "כל מצוות שבתורה, בין עשה בין לא תעשה, אם עבר אדם על אחת מהן, בין בודון בין בשגגה, כשיעשה תשובה וישוב מחטאו –

לכן גם מקדימים תמיד לוידוי בקשה: "אלוקינו ואלוקי אבותינו, תבוא לפניך תפלחנו ואל תתעלם מתחנונו, שאין אנו עזי פנים וקשי עורף לומר לפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל אנחנו ואבותינו חטאנו." ריבוננו של עולם – אנו טוענים ואומרים לפניו – "גם אם נפלנו והתלכלכנו, וגם אם עדיין אין אנו יודעים את הדרך איך לצאת מהלאת העוונות, אין אנו משקרים את עצמנו לאמור 'צדיקים אנחנו ולא חטאנו'. אנו מכירים באמת, ומחפשים את הדרך איך לחזור ולהתקרב אליך. אנו ממשכיכים לחפש את הדרך איך לשוב אליך" (ליקוטי הלכות, נפילת אפיים ו, ה).

אותו חיפוש אמיתי מהווה תיקון בפני עצמו לכל החטאים. "כי זה עיקר התשובה, כשאדם מבקש ומחפש אחר כבודו יתברך, ורואה בעצמו שרחוק מכבודו יתברך, ומתגעגע ושואל ומצטער: 'איך מקום כבודו'. וזהו בעצמו תשובתו ותיקונו" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, יב).

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	סיון	ה"א	ה"ה	ה"א	עירובין
א	זו	צו:	קכט	קלג קלד	עח
ב	יז	צז:	קל	קלה קלו	עט
ג	יח	צז:	קלא	קלז קלח	פ
ד	יט	צח:	קלב	קלט קמ	פא
ה	כ	צח:	קלג	קמא קמב	פב
ו	כא	צט:	קלד	קמג קמד	פג
ז	כב	צט:	קלה	קמה קמו	פד

אוצרות ברסלב

י"ל ע"י "אוצרות ברסלב"
ת.ד. 50617 בית שמש
טל. במשרד: 02-9993338
פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000
בארה"ב 718-8552121
מוקד הישועות 1800-81-81-81

הצצה למנויים ובתי כנסת: 052-7649775
הנחמה, תרומות ופרסום: 02-9993338

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

י"ר הוועדה הרוחנית: הרב שמעון טייכנר
עורך: נתן אנשין natananshin@gmail.com
מפיץ: נוחעם א. ברזעקי

פירוני העלון: הר"ר נחמן בנשעיה הי"ו, הר"ר נפתלי ברגר הי"ו, הר"ר מרדכי גוטליב הי"ו, הר"ר יצחק גרינולד הי"ו, הר"ר אוריאל זכריה הי"ו, הר"ר שלמה מרדכי הלוי כנס הי"ו, הר"ר משה ליכטער הי"ו, הר"ר נפתלי שטיצער הי"ו, בחסות "עילית דפוס" והברת "נקודות"

איין יום שאין בו טוב

כולנו רוצים ללמוד, להתפלל, להתקדש ולהתעלות. אך הגדר שבכל יום גורמת לנו להרגיש שהיום אינו יום רצון... "בפרט כשיש לו איזה סיבה ומאורע לטוב, או להיפך חס ושלום, שאז היום מתבלבל אצלו לגמרי, עד שרוב ימיהם כלים בזה להבל ולריק רחמנא ליצלן. כגון, ביום זה הוא יריד ויומא דשוקא, וביום זה צריך לחשב חשבונותיו, ובזה היום יוצא לדרך, ובאלו הימים הוא בדרך נע ונד ומטולטל, ובזה היום בא מן הדרך וצריך להרים המשאוי מעל העגלה ולסדר הסחורה ולחלקה כראוי וכו', וביום זה מזדמן לו איזה מריבה וקטטה עם אחד, וביום זה נקרא על איזה סעודה, וכיוצא בזה ביטולים ובלבולים שונים בכל יום ויום, עד שכמעט בכל יום נמצא בו ביטול ובלבול גדול. ואפילו בשאר הימים שאין בו מאורעות כאלה, נדמה לו גם כן על פי הרוב בכל יום, כאילו היום הזה אינו כלום. וכל זה נמשך מהגדר מלבד דאית על כל יום" (שם).

רק כשנדע בכירור שכל אותם הטרדות והבלבולים אינם אלא גדר סביב האור המסתתר מאחוריה, נקבל את הכח שלא לשים לב אליהם "ולהשתדל לשבר הקליפה, שהם כלל כל המניעות והבלבולים והמעיוות והדחיות, ולידע ולהאמין שדייקא ביום הזה יכול להתקרב לה' יתברך לפי בחינתו, ואם תדרשנו – ימצא לך ותזכה למצוא הטוב שבזה היום דייקא!" (שם).

עד שממשיכין חסדים חדשים בכל יום מחדש, בבחינת 'חדשים לבקרים', ועל ידי זה מתגברים בסיוע דלעילא, להוסיף בכל יום אור קדושה ודעת, שעל ידי זה מאיר התגלות הרצון בכל יום יותר ויותר" (ליקוטי הלכות, ברכת השחר, ה, פג).

כאמור, סביב הטוב המיוחד שבכל יום יש 'גדר' אלה הם הבלבולים, הספיקות, והטרדות המונעים את האדם מלגשת אל האור הגנוז באותו יום. לא לחינם קורא הנביא מיכה (ו, י) לכוחות הרע בשם 'מצור', שהרי "הם בונים ערי מצור ממש סביב כל אדם, שהם בחינת גדרים ומחיצות רבות וחומות נחושת ובריחי ברזל, ומשתמחים ומתפשטים מאד מאד בכל יום ויום למנוע את האדם מלצאת חובת יום ביומו; וכמו שכתוב: 'עיר קטנה ואנשים בה מעט ובא עליה מלך גדול וסבב אותה ובנה עליה מצודים גדולים'" (ליקוטי הלכות, פיקדון ד, ט).

הבעיה העיקרית של הגדר' שבכל יום ההרגשה שהיא נותנת לאדם היא, כאילו אין אפשרות באותו יום לעבוד את ה'... "שנדמה לו כאילו היום הזה אינו כלום, כאילו אינו מימי חייו, כאילו היום אי אפשר להתקרב לה' יתברך כלל, כאשר נמצא זה ברוב בני אדם שאינם מפקחים על דרכיהם היטב" (שם).

"צריך לידע מה דאיתא בזה הקדוש, וזה לשונו: 'תא חזי, לשית ימי בראשית, לכל חד אית ליה פרצופיה דההוא דרגא דאנהוג ליה, ולא תשכח יום דלית ביה טוב וכו'. וכל יומא אית ליה גדר מלבר, דלא ייעול כל בר נש לההוא טוב' (= בוא וראה, לששת ימי בראשית, לכל אחד יש הצורה של הדרגה שמנהיגה אותו, ולא תמצא יום שאין בו טוב וכו'. וכל יום יש לו גדר מבחוץ, שלא יכנס כל איש אל הטוב ההוא)". (ליקוטי מוהר"ן ח"א, פד)

אין יום שאין בו טוב – מכריז הוזהר הקדוש – לכל יום יש הארה מיוחדת. יום שני אינו 'כפיל' או המשך טבעי ליום ראשון, אלא הוא יום חדש, אשר בו מאיר ה' אור חדש בעולמו; אור שלא זרח אתמול ולא יזרח מחר.

ידיעה זו אמורה להביא אותנו – בין היתר – להתחדשות נפלאה. ואכן, 'המקורבים להצדיק האמת שהוא בחינת זקן וקדושה, הם נוהרים לבלי ליפול חס ושלום לידי זקנה לעולם, ואיך שהוא איך שעובר על האדם בכל יום, הם מאמינים שכל יום ויום שבא לעולם הוא ענין חדש לגמרי. כי ה' יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ובוודאי לית יום דלית ביה טוב, רק שיש לו גדר מלבר, כמבואר בזה הקדוש, ומאמינים בחסדו הגדול שאינו נפסק לעולם בחינת חסדי ה' כי לא תמנו,

רבי ישראל מליפוביץ תלמיד רבינו

ו' ר' אייזיק בן ר' ישראל מליפוביץ וכו' והביא לי מעות בעזרת ה' יתברך... גם אחיו ר' נחמן בא עמו, ותהילה לא-ל היינו שבת בשמחה".

בערוב ימיו עלה רבי ישראל לארץ ישראל והתיישב בצפת. במכתב של רבי נתן ב"ר יהודה תלמיד מוהרנ"ת לאנ"ש בצפת שסבלו ממתנגדיהם שלא נתנו להם להתפלל בבית הכנסת שעל שם האר"י ז"ל – הוא מחזק אותם, ובין השאר כותב להם: "ומה עשה אבי זללה"ה ורבי ישראל מליפוביץ ז"ל וגם רבי נחום זלמן זצ"ל עם הצדיק רבי ישעיה שלום ז"ל שלא התפללו בבית הכנסת זה – לא היו אנשים כשרים ח"ו! יהי חלקי עמהם!"

נקודה.

גם 'קבלת תורה' זמנית – יקרה, אף אם לאחריה סוגדים לעגל...

(עפ"י שיחות הר"ן קכג)

את שוטרי העיר, וכשהגיעו, שככה המהומה. אך אז הבחין רבי נחמן מטולטשין כי מוהרנ"ת איננו; הוא הבין כי פנה אל היער הסמוך, ויצא לחפש את עקבותיו. לאחר חיפושים, גילה את מוהרנ"ת יושב בתוך היער, עניו למרומים, וכה הוא טוען לפני ה' יתברך: "ריבנו של עולם! למי יש קבלת פנים כמו שלי? הלא אפילו שואב מים פשוט אין לו קבלת פנים מואת! וכל זה הרי רק מפני שאני מדבר מהרבי הקדוש ומגלה ומפרסם גדולתו ותפארתו בעולם" – – – ואז שמע רבי נחמן מטולטשין כיצד הוא פותח בשירה בניגון הדביקות שזימרו אצל רבינו על המזמור 'אשת חיל': "אונזער גרויסקייט און אונזער שיינקייט, וועט מען זעהן ווען משיח וועט קומען" (= את גדולתו ואת תפארתו יראו כשיבוא משיח). לאחר מכן חזר מוהרנ"ת לעגלה והם נסעו לחתונה.

מוהרנ"ת מוזכר את רבי ישראל במכתביו: "תהילה לא-ל, בשבת העבר היה פה רבי ישראל מליפוביץ ועוד היו שלשה או ארבעה אורחים, ותהילה לא-ל דיברנו דברי אמת מענין התורה 'כי תצא' (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, פב) מענין 'כסדר' ו'שלא כסדר'. וכן במכתבו מט"ו בשבט תר"ב, הוא מספר: "ותהילה לא-ל יש קצת אורחים אצלנו עתה; רבי ישראל מליפוביץ נ"י וקצת נשאר מושבת העבר". גם שני בניו של רבי ישראל מוזכרים במכתב מוהרנ"ת משנת ת"ר: "ותהילה לא-ל בא ביום

מ'אנשי המשא ומתן" שבתלמידי רבינו, עליהם כותב רבי אברהם בן רבי נחמן מטולטשין ש"רובם ככולם היו אנשים כשרים ויקרים, ונפשם נכספה גם כלתה לעבודת ה' יתברך וקבעו עיתים לתורה ולתפילה, כל אחד כפי יכלתו ואפשרותו. ולבאר על הכתב המעלות והעבודות של כל אחד – יקצרו המון יריעות לספר. אשרי להם!" (כוכבי אור, אנשי מוהר"ן).

רבי ישראל היה מחותנו של מוהרנ"ת; בתו נישאה לרבי נחמן בן מוהרנ"ת. החתונה התקיימה בליפוביץ בשנת תר"ד. במכתבו מאותה עת, כותב מוהרנ"ת: "עתה הייתי בליפוביץ והגבלתי זמן נישואי בני נחמן שיחיה, בראש חודש ניסן, ובאתי לביתי על שבת פרשת זכור והייתי רוצה להכין עצמי על החתונה". על מה שארע לפני אותה חתונה, מסופר בקרב חסידיו ברסלב:

כשהגיע מוהרנ"ת בעגלה לליפוביץ, יחד עם בנו החתן ועוד מחסידיו ברסלב, חכתה להם 'קבלת פנים' שונה לגמרי מהנהוג בקהילות ישראל; חוץ מבני משפחת הכלה שאצו לקבל את פניהם בשירה ובזמרה, המתונו המתנגדים למוהרנ"ת עם מקלות ואבנים בידיהם, וכשאך התקרבה העגלה, התנפלו עליה והחלו מכים את יושביה ומשליכים עליהם אבנים כבדות. המחותן רבי ישראל, שנבעת ממראה עיניו, רץ להזעיק

גנבים במאה שערים

כאשר נפגשו עיניהם של יענקל' וסנדר בעיניו של רבי יחיאל כמעט פרהה נשמתם מרוב הלם ובושה גם יחד. אך במקום להרים קול ולצעוק, במקום להזעיק את המשטרה שיתפסו את הגנבים "על חם", ניגש אליהם רבי יחיאל, חמלה גדולה שאורה בקולו, וכך אמר להם:

"בני אברהם יצחק ויעקב, וכי כך נאה להם, שיתדרדרו למדרגה תחתונה כזאת, לעשוך את אחיהם במחותרת כגנבים בלילה? אין לי ספק כי בוודאי אינכם רוצים לגנוב, אלא שהעניות המחרידה העבירה אתכם על דעתכם ועל דעת קונכם" --

תוך כדי דיבור פתח רבי יחיאל את ארנקו, שלף ממנו חבילת שטרות מכובדת שיש בה בכדי להקים שתי משפחות מישראל על רגליהן, ותחב אותה בידיהם של הגנבים! --

השניים שכבר הספיקו בשניות אלו לעזוב את השקים שבידיהם, לא האמינו למראה עיניהם, סכומים כאלה הם לא ראו זה עידן ועידנים, עכשיו הם מקבלים סכום כזה – ממי? דווקא מבעל המפעל שתפס אותם בקלקלתם!!

בהיסוס החלו לצעוד לעבר היציאה, ורבי יחיאל מוסיף ומפציר בהם, שאם וכאשר יקלעו שוב למצב כספי קשה כל כך, והרעב ישוב וידחק על צוואריהם, לא יהססו ולא ישכחו את תוכבתו בשכונת מאה שערים, "דלתי תהיה תמיד פתוחה בפניכם" – הבטיח להם בהן צדקו.

לא עברו ימים רבים, ויענקל' וסנדר חזרו להיכל הישיבה הקדושה, מצבם הכספי השתפר קמעה, הילדים שוב לא רעבו ללחם, כשהאברכים יודעים כי יש להם כתובת על כל צרה שלא תבא: רבי יחיאל גרינוולד ממאה שערים. ואכן, רבי יחיאל זכה להציל שתי משפחות שלימות מכליון גשמי ורוחני, וכיום הן נמנות בין המשפחות החשובות של היישוב הישן.

"לרגל המצב" נפלו גם לדיוטא תחתונה זו והתחילו להתפרנס מ"נטילת ידים" של רכוש הזולת.

באחד הסיוורים "העסקיים" שלהם, עברו יענקל' וסנדר בשכונת מאה שערים ליד בית החרושת לקופסאות של רבי יחיאל גרינוולד מחשבו חסידי ברסלב. הם ערכו רישום של שעות הפעילות, התחקו אחר עקבותיו של הבעלים והתחילו לתכנן את הפריצה למקום --

הפריצה נקבעה לשעת צות לילה, כאשר המפעל שובת והרחוב שומם לגמרי. השניים הגיעו בשעה המוסכמת, החדירה לתוך המבנה לא היתה מסוכנת, ותוך שעה קלה התחילו לארוז חפצים מכל הבא ליד.

אבל דבר אחד הם לא לקחו בחשבון: רבי יחיאל גרינוולד, חסיד ברסלב נאמן, נהג מדי לילה לקום בחצות, ולעבוד את הבורא יתברך ב"שעות הזהב" של היממה; אם בשדה, אם בכותל המערבי, או בבית מדרשם של חסידי ברסלב. רבי יחיאל עובר איפוא ליד בית החרושת, והנה שומעות אזונו רחש מוזר בוקע ועולה מתוכו...

הוא נחפו למקום, מוציא את המפתח ופותח את הדלת לרווחה. והנה מה רואות עיניו?! שני אברכי משי, מהמשפחות המפוארות ביותר בירושלים, עומדים וממלאים את אמותחתם בחפצים יקרי ערך ששכנו במפעל --

היה זה בשלהי תקופת השלטון הבריטי בארץ ישראל, היישוב היהודי סבל צרות רבות, רוחניות וגשמיות גם יחד. בעיקר היתה זו המצוקה הכספית הקשה ששררה בקרב התושבים, בפרט אצל בני היישוב הישן בירושלים. בשנים כתיקונם הם התקיימו הודות לתמיכת ה"כוללים" שהזרימו כספים מארצות אירופה. אך כעת, כאשר המגף הנאצי שטף את הכל, גרם הדבר גם להפסקה מוחלטת של תמיכות הכולל, ובכך המיט רעב של ממש על משפחות שלימות.

יענקל' וסנדר היו בעבר אברכי כולל, שכל מוחיתם התבססה על דמי ה'חלוקה' של הכולל. אבל עכשיו התקיים בהם כפשוטו הפסוק "עוללים שאלו לחם – פורש אין להם". הם ניסו את מזלם בעבודות מזדמנות, אולם ההצלחה לא האירה להם פנים, כל המאמצים להביא טרף לפי הטף עלו בתוהו, ולילה אחר לילה שכבו הילדים לישון כשקיבתם ריקה. לבס נשבר, והמצב הקשה החל לתת את אותותיו גם בחייהם הרוחניים --

רוב ייאושם עזבו השניים את כותלי בית המדרש, השעמום אכל בהם ככל פה, והם החליטו בלידת ברירה לנסות ולהקל את מצבם בכל דרך שהיא. אם היו שואלים אותם בימים טובים יותר האם יש להם נסיון בגניבה, היו נרתעים או מגחכים; וכי יעלה על הדעת לעבור על לאו דאורייתא? אבל כעת

גניזות

מחקרים היסטוריים בחסידות

שאלה:

אימתי הגיע דבר רבינו לפולין?

תשובת הר"ר זלמן שמואל נפתליס:

ת"רס"ה. בשנה זו התקרב לדרך רבינו רבי יצחק ברייטר, לאחר שעיין בספר ליקוטי מוהר"ן בבית מדרשו של הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין שכידוע חיבר מראי מקומות על ספר המידות. כך גם הספר ליקוטי מוהר"ן שהיה בבית מדרשו היה מלא וגדוש בחידושים והערות בכתב ידו.

ת"רס"ו. לקראת ראש השנה נסע רבי יצחק לאומן לראשונה. כשהזר לביתו החל להפיץ את תורת רבינו, ורבים החלו להמשך אחריו בעבודות אהבה.

ת"רס"ז. לקראת ראש השנה החל שוב להתכונן לנסיעה לאומן, יחד עם שבעה מקורבים, אך לא השיגה ידם להוצאות הנסיעה. לכן נסעו עד העיר ברדיטשוב, שם נתנו להם אנ"ש סכום כסף הגון להמשך דרכם לאומן.

ת"רפ"ח. לקראת ימי ראש השנה של שנה זו אי אפשר היה יותר לנסוע מפולין לאומן עקב סגירת הגבולות. לפיכך ייסד רבי יצחק את הקיבוץ הקדוש בעיר לובלין – מקום שם טמונים הצדיקים הקדושים רבי שלום שכנא מלובלין, המהר"ם, המהרש"ל והחזוה"ל מלובלין (שנתן הסכמתו על הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן). זאת כדי שיוכלו הבאים אל הקיבוץ להשתטח על ציוניהם הקדושים בערב ראש השנה.

כשנבנתה ישיבת חכמי לובלין, עברו חסידי ברסלב להתפלל בהיכל הישיבה כשראש הישיבה רבי מאיר שפירא מצטרף לתפילתם ואף משמש כתוקע.

עד לשנות השואה האיומה, נהרו אלפים במדינת פולין אל חסידות ברסלב, כשרבי יצחק ברייטר מפיץ את תורת רבינו ברמה, יחד עם ידידו רבי אהרן לייב ציגלמן שהדפיס והפיץ את ספרי רבינו ותלמידיו במסירות נפש.

ריכוזים של חסידי ברסלב התקיימו בעשרות עיירות בפולין, כשמרכזם הוא בוורשה, שם גם התקיימה ישיבת "תורת אמת ואמונה" של חסידי ברסלב.

כמו כן התקיימה ישיבה של חסידי ברסלב "והלכתא כחמני" בעיר אוסטרובצה, בבית מדרשו של האדמו"ר מאוסטרובצה, עד שעלה הכורת על אחב"י במדינת פולין, בתוכם אלפי חסידי ברסלב, ובראשם רבי יצחק ברייטר ורבי אהרן לייב ציגלמן שנעקדו על קידוש השם.

לחידודא

חידה מס' 146

כמה פעמים מופיעה המילה 'צדקה' בתנ"ך?

הפתרון לחידה מספר 145

באיזה חג ובאיזו שנה ישב רבינו עם אנשיו מלפני שקיעת החמה עד זריחתה?
- שבועות תקס"ז

זכה בהגרלה לחידה מס' 144

נחמן קירשבוים, מודיעין עילית

בסך 200 נש זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

